

CHIẾC ÁO VÀNG

Thế Ngoại

Em yêu thương chiếc áo vàng giải thoát,
 Như những nụ cười muôn thuở thân thương,
 Hồn trinh nguyên chẳng chút bụi tơ vương,
 Từng bước một trên dặm đường vô định,
 Dáng oai nghiêm màu vàng ngời khả kính,
 Như vầng thái dương thấp sáng một niềm tin,
 Quyết ra tay cứu khổ nạn sanh linh,
 Dem nắng ấm bình minh cho nhân loại!..

Em yêu thương chiếc áo vàng vô ngại,
 Mang tâm hồn tự tại vô vi,
 Không luyến lưu, không vương bận bước chân đi,
 Không say đắm, không mê si trong cõi mộng.
 Chỉ cho đời muôn ngàn ý sống,
 Với tình thương cao thượng bao la,
 Ánh từ bi nhuần thấm khắp gần xa
 Xây hạnh phúc ngọc ngà trùm vũ trụ.

Em yêu thương chiếc áo vàng phong phú,
 Như vần thơ, như khúc nhạc tri âm,
 Réo rắt lên điệu giải thoát âm thầm,
 Đẹp tan hết những lỗi lầm quá khứ.
 Là ngọn đuốc từ dắt đui người lữ thứ,
 Thoát khỏi vòng sanh tử trầm luân,
 Mang hồn thơ tô điểm đẹp cõi trần,
 Cho nhân thế thỏa vạt phần mong ước.

Em yêu thương chiếc áo vàng luôn đi trước,
 Hướng dẫn ta tiến bước lên mau,
 Giúp mọi người được hạnh phúc dài lâu,
 Vững tay lái đương đầu cùng bạo lực.
 Noi gương xưa có ngài Quảng Đức,
 Diệt bạo quyền cứu vạt nước lầm than,
 Lửa Từ bi sáng rực cõi trần gian,
 Bất kể gây tội phải trở về cùng dân tộc.

Vì việc đó chẳng khó khăn gì đối với tôi nên tôi nhận lời, và từ đó tôi bị dính liền với job đó. Tôi còn nhớ có lần chùa tổ chức tiệc chay tại trung tâm chợ Springvale gây quỹ để cứu trợ nạn lụt miền Trung ở Việt Nam, hơn 1500 người tham dự, chị cùng tôi, các cô bác, anh chị em phật tử cùng gắng công góp sức làm việc. Đến giờ tiệc, nhìn kẻ đến ăn, người đứng nấu đều hiện rõ niềm hân hoan trên nét mặt, không ai để ý khen chê thức ăn ngon dở, dường như buổi có mặt nơi đây chỉ mang cùng một tâm niệm duy nhất là thể hiện tình người "lá lành đùm lá rách". Xong buổi tiệc ai nấy mệt đừ, sau khi ra về tôi lại thấy lòng khoan khoái lạ thường, như đang hít vào luồng gió mát trong lành nơi đồng trống. Có phải việc làm ngày hôm nay không giống như việc làm thường tình cho riêng cá nhân tôi, trái lại tôi đã được góp phần đem lại chút an lành cho một số đồng bào bất hạnh của tôi, nghĩ đến đó tôi lại thở phào ra nhẹ nhõm, như trút bỏ bớt đi lòng vị kỷ trong tôi từ bấy lâu nay. Bây giờ tôi mới thấm thía câu "Từ, Bi, Hỷ, Xả" của Đức Phật, nếu không phát lòng Từ thì làm sao tâm được hoan hỷ như ngày nay. Và từ đó như có niềm tin yêu thêm trong cuộc sống, tôi tự động đến chùa mỗi khi có việc cần, tôi hăng hái dự vào lớp học do quý Thầy tổ chức giảng dạy về giáo lý Phật học phổ thông. Trong chùa mỗi lần có lễ lạc, núp bóng chị tôi, ngoài việc lái xe mua đồ tươi cho nhà bếp, job nào tôi thích thì lãnh làm, còn thấy việc nào không ổn thì tránh, không ai biết đến, hoặc đá động gì tôi và tôi cũng không đụng chạm gì đến ai nên tôi rất lấy làm yên ổn.

Nhưng rồi cuộc đời đầu êm ả như lòng mình mong muốn, từ ngày giải phẫu đến nay được năm năm, bệnh chị tái phát! Sau khi nghe tin Bác sĩ cho biết không còn cách trị liệu được nữa, tôi như rụng rời tay chân, lòng dạ tan nát, hoàn cảnh này, đầu bài học vô thường (thân vô thường....) có thiết thực đến đâu, tôi cũng cảm thấy như bị mất đi nửa phần thân thể! Rồi việc gì đến phải đến! Chị ra đi để lại bao thương mến cho gia đình quyến thuộc và các bạn đạo. Giờ còn lại mình tôi, nghĩ đến chị tôi như chim lẻ bạn, như rắn mất đầu!!!

Ba tháng sau kỳ tiệc chay thường lệ đã tới, Thầy cũng gọi họp rồi phân công việc cho từng toán một. Mỗi toán làm một món! Để tiện việc điều hành Thầy bảo chúng tôi bầu một trưởng ban. Chị